

vel ikke noget Parti, der vover ikke at sige. Men jeg tror dog, at mit Parti har Lov til at sige, at vi i højere Grad end de fleste andre har gjort os til Talsmænd for Sparsommelighed atter og atter. Fra vor Side har vi ogsaa atter og atter fremhævet Nødvendigheden af, at man søger at skaffe Balance, og vi har peget paa, at dette neppe vilde kunne naas i Øjeblikket, uden at man gaar til baade at søge at bringe Udgifterne ned og at skaffe sig forøgede Indtægter. Dér vil jeg overfor det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at vi tror ikke paa, at det vil være muligt i nogen væsentlig Grad at presse noget mere ud af de direkte Skatter. Vi tror, at hvis man skal have Indtægtsforøgelser, vil man med Nødvendighed være henvist til at tage dem ad indirekte Vej. Og med Hensyn til Udgiftsbegrænsningerne maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Stauning hævde, at Staten har andre Opgaver end de sociale og de erhvervsmæssige, og de andre Opgaver er ikke mindre væsentlige og ikke mindre berettigede end de, der særlig interesserer det ærede Medlem.

Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at hele den Ordning, der er truffet med Hensyn til Landmandsbankens Forhold, er truffet af Hensyn til at bevare de Formuer, som var knyttet til og interesseret i denne Bank, saa forekommer det mig at være ganske i Strid med den Opfattelse, der fra alle Sider blev gjort gældende, den Gang denne Sag var til Behandling. Den Gang var man fra alle Sider enig om, at Grunden til, at man skred ind her, var Hensynet til det danske Erhvervsliv. Jeg har da ogsaa med Glæde paa Møder og ved andre Lejligheder hørt, at det er blevet fremhævet af socialdemokratiske Talere, hvilken Betydning denne Støtte til Banken havde indirekte ogsaa for Arbejderne. Det bør man ikke glemme, selv om det kan være fristende ud fra det ærede Medlems Standpunkt i Øjeblikket at understrege en anden Side.

Vi erkender i øvrigt og har altid gjort det, at Regeringen i alle de erhvervspolitiske og finansielle Spørgsmaal staar overfor meget store Vanskeligheder. Dem vilde enhver Regering, som kom til i dette Øjeblik, komme til at staa overfor, og Retfærdighed byder, at naar man vil bedømme denne Situation, maa man ogsaa stærkt understrege, at der er store Vanskeligheder, som ikke paa nogen Maade kan lægges denne Regering til Last. Men vi har allerede tidligere sagt, at vi mener, at man paa andre Punkter har haft Grund til ikke i et og alt at godkende, hvad denne Regering har foretaget eller ikke har foretaget paa disse Om-

raader, og vi maa stærkt understrege, at af alle Maader at forøge Statens Indtægter paa er der ingen, der er lykkeligere end den, at Statens Borgere faar forøgede Indtægter og derigennem forøget Skatteevne. Dette Synspunkt maa efter vor Mening være afgørende for et erhvervspolitisk Spørgsmaal, som jo staar overfor sin Afgørelse i den nærmeste Fremtid.

Jeg tænker naturligvis her paa Importreguleringen. Denne Foranstaltning har efter vor Opfattelse virket godt i den Henseende, at den har skaffet Beskæftigelse, og den har ikke været uheldig ved at virke prisfordyrende; for at finde et Argument for dens Bortfald uden at sætte noget andet og lige saa virkningsfuldt i Stedet maatte man da henvise til Forholdet til Udlandet. Her har vi altid staaet paa det Standpunkt, at det naturligvis maatte være afgørende for denne Foranstaltnings Bibeholdelse eller Erstatning med noget andet lige saa virkningsfuldt, at den ikke betød nogen virkelig Ulempe for den danske Landbrugseksport. Men vi har hidtil forgæves spurgt efter Beviser for, at den paa disse Punkter har virket uheldigt, og saa længe disse Beviser ikke foreligger, kan vi naturligvis ikke gaa med til, at den skulde falde bort paa anden Maade end ved, at man erstatter den med noget andet og lige saa virkningsfuldt.

Regeringens Nedskæringsplaner skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa i al Almindelighed, fordi det forekommer mig, at man for at vurdere dem først maa høre den nærmere Redegørelse for de Forhold, der har været bestemmende for, at man har valgt netop disse Punkter at sætte ind paa. Et enkelt Punkt bliver jeg dog nødt til at omtale, nemlig Konjunkturtillæget. Vi har i sin Tid under Finanslovens første Behandling taget vor Stilling dertil ud fra en Vurdering af Tjenestemændenes økonomiske Forhold efter det Kendskab, som vi har til dem. Ganske vist er der siden den Tid kommet det Moment frem, at Statens finansielle Stilling er blevet vanskeligere; men paa den anden Side er der ogsaa kommet det Moment frem, at Dyrtiden har været stigende, og at de Argumenter, der taler imod i dette Øjeblik at berøve Tjenestemændene en saa stor Del af deres Løn, som den højtærede Finansminister ønsker, derfor har vundet i Vægt. Vi ser meget vel, at der i Tjenestemandsløven kan paavises forskellige Urimeligheder — disse er det jo, som fremhæves i Agitationen —, og vi er for vort Vedkommende fuldkommen villige til at gaa med til en Revision af Tjenestemandsløven, som tager